

РЕШЕНИЕ

№ 6344

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7135** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No 2153-21-243/01.07.22 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане No [ЕГН]/6/25.01.22г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е отказано възстановяване на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на жалбоподателя. Според жалбоподателя оспорения акт е и нищожен и неправилен, като излага аргументи в тази посока. Направено е искане за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ С.-град и отмяна на разпореждане [ЕГН]/6/25.01.22г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адвокат А., която поддържа жалбата и заявените в нея искания. Претендира разноски, съгласно списък. Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. В., която оспорва жалбата по мотиви, изложени в оспореното решение. Излага съображения в полза на законосъобразността на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Във връзка с подадено заявление вх.№ МП- 73034/16.06.2015г., с Разпореждане №[ЕГН]/24.06.2015 г. на Ръководител „ПО” на Н. И. П. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване от 24.02.2015 г. със срок до 01.04.2018 г. Пенсията е отпусната в минимален размер въз основа на ЕР на ТЕЛК № 0868 от 06.04.2015 г., с което органите на медицинската експертиза са дали оценка на работоспособността/вида и степента на увреждане 54% ТНР с дата на инвалидизиране 24.02.2015 г. и срок на определения % ТНР - 01.04.2018 г. С Разпореждане № [ЕГН] от 27.10.2015 г. пенсията е изменена на основание чл.99, ал.1, т.6 от КСО и Определена в действителен размер от датата на отпускането ѝ при зачетен осигурителен стаж години, 8 месеца и 21 дни и ИК 1,373, изчислен от осигурителен доход за периода 11.05.1994 г.- 31.12.1996 г. и 01.01.1997 Г.-19.02.2001 г. по представен образец УП-2 от „Сиком-93” ООД.

Със заявление вх.№ 2110-21-516/28.07.2016 г. Н. П. е направил искане за преизчисление на отпуснатата пенсия на основание чл.21, ал. 3 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, към което е представил обр.УП-2 № 143/21.03.2016 г., издаден от Ц. „Кооптърговия” с осигурителен доход за периода 01.01.1991 г.-31.12.1993 г. и обр.УП-3 №142/21.03.2016 г. с отразен осигурителен стаж като стоковед за периода 01.09.1990 г.- 30.04.1994 г. При разглеждане на заявлението е установено, че за отразените периоди са представени документи за осигурителен стаж и доход, издадени от Ц. СП”К.” и към заявлението за отпускане на пенсия. В хода на пенсионното производство по отпускане на пенсия е извършена проверка от контролните органи на НОИ, при която е установено, че лицето не фигурира в разплащателните ведомости на осигурителя за отразените в представените документи периоди и същите се явяват издадени в нарушение на чл.40 от НПОС, поради което при отпускане на пенсията не е зачетен осигурителен стаж за периода от 01.09.1990г. до 30.04.1994 г.

Във връзка с представените документи и с оглед постъпили в ТП на НОИ многобройни заявления за отпускане на пенсии с представени документи за осигурителен стаж и осигурителен доход от различни фирми, но подписани от едно и също лице като изготвил, главен счетоводител или упълномощено лице, е изискана проверка от контролните органи на НОИ за множество лица в осигурители, от името на които са издадени документите, сред които и повторна проверка за Н. И. П. в Ц. „Кооптърговия” за (периода 01.09.1990 г.-30.04.1994 г. и в „Сщсом-93” ЕООД за периода 11.05.1994 г.- 19.02.2001г./). Резултатите от извършените проверки по разходите на ДОО „К. АД, са обективирани в констативни протоколи на контролните органи. При проверката в Ц.[ЕИК] е установено, че представените от Н. П. удостоверения обр.УП-2 и У П-3 са с посочен ЕИК по Булстат[ЕИК] на осигурителя „Кооптърговия” АД, а положените печати са на Ц. СП „Кооптърговия”. Установено е, че лицето не фигурира в съхраняваните ведомости, положените Подписи в удостоверенията са непознати на осигурителя, както и че през 2016г. от обединения архив на Ц. нр^са издавани и вписани в дневника на издадените удостоверения представените от Н. П. документи.

Същите обстоятелства били установени и при извършената проверка в „Кооптърговия” АД, с ЕИК по Булстат[ЕИК], посочен в представените удостоверения. При извършената проверка в „Сиком-93” ЕООД е установено, че Н. П. фигурира в представени разплащателни ведомости, приложени към констативния протокол от

проверката. При извършената допълнителна проверка и преценка на представените ведомости / компютърни разпечатки на отделни листа/ е установено, че същите съдържат редица нередовност, водещи до извода за антидатирането им и създаването им с оглед ползване на осигурителни права. В представените ведомост още от 1994 г. е посочена вноска за здравно осигуряване в размер на 2%. удържана от възнаграждението на лицата, което противоречи на законовите разпоредби, регламентиращи възникването на задължение за здравно осигуряване. Законът за здравно осигуряване е обнародван в ДВ, бр.70/19.06.1998г. и влиза в сила от 01.01.1999 г. Съгласно §2, ал.1 от ПЗР на 330, заплащането на здравноосигурителни вноски по чл.41 започва от 01.07.1999 г., като вписването на тази вноска във ведомост години преди тази дата е безспорно доказателство за антидатирането им. Във ведомостите не е отразена и въведената от 01.03.1996 г. осигурителна вноска за сметка на осигуреното лице. При проверка е установено, че липсват подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО за осигуряване на Н. П. за периода от 1997 г. до 2001 г. от „С.-93” ЕООД.

Установените при допълнителните проверки нередовност са обосנוвали извода, че представените документи от Ц. „Кооптърговия” и „Сиком- 93” ЕООД не са редовни документи по смисъла на чл.40 от НПОС. След извършените служебни проверки от контролните органи на НОИ на съответствието на представените от лицето документи с разплащателната документация на осигурителите, при които е установено, че представените документи, въз основа на които е зачетен осигурителен стаж на Н. П. и му е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване са издадени в нарушение на чл.40 от НПОС и не могат да служат като годно доказателство за установяване на осигурителен стаж в пенсионното производство, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е извършило повторна преценка на правото на пенсия. Установено е, че без зачитане на осигурителен стаж по представените нередовни документи, Н. П. не отговаря на изискванията на чл.74, ал.1, т.4 от КСО за наличие на 5 години доказан осигурителен стаж до датата на инвалидизиране.

С Разпореждане №[ЕГН]/213 от 13.12.2016 г, в рамките на компетентността си по чл.99, ал.1 и 2 от КСО, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е отменило разпореждане № [ЕГН]/24.06.2015 г., с което на Н. П. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване от 24.02.2015 г., и последващите, и е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по заявление вх.№МП- 73034/16.05.2015 г. В разпореждането са изложени подробни мотиви относно установените нередовност на представените от жалбрподателя документи с отразен стаж в Ц. СП „К.” и „Сиком-93” ЕООД, поради което същите не се ползват с обвързваща административния орган доказателствена сила и отразените в тях периоди не се зачитат за осигурителен стаж.

Разпореждане №[ЕГН]/213 от 13.12.2016г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване е изпратено на постоянния адрес на лицето с препоръчано писмо с обратна разписка /Баркод 6100016294147/ на 21.12.2016г., като на 19.01.2017г. е върнато като непотърсено. На основание чп.110, ал.4 от КСО и чл.10, ал.9 НПОС на 20.02.2017г. на таблото за съобщения в ТП на НОИ С.-град е поставено съобщение №7/20.02.2017г. до лицето да се яви в 7-дневен срок за връчване на постановеното разпореждане, като същото съдържа уведомление, че при неявяване в посочения срок, разпореждането ще се счита за редовно връчено с произтичащите от това законови последици. Разпореждане №[ЕГН]/213 от 13.12.2016г. на длъжностното лице по пенсионно

осигуряване се счита за редовно връчено на 28.02.2017г. /след изтичане на 7-дневен срок от поставяне на съобщението/. С оглед обстоятелството, че в разпореждането неправилно е посочено, че подлежи на обжалване в тримесечен срок от получаването му, при законоустановен двумесечен срок за обжалване към датата на постановяването му, и едномесечен към датата на връчване, срокът за обжалването му е изтекъл на 29.05.2017г. /първи присъствен ден след изтичане на посочения в разпореждането тримесечен срок/ и разпореждането е влязло в законна сила на 30.05.2017г.

Със заявление вх.№ 2107-21-2026/30.12.2021 г. Н. И. П. прави искане за възстановяване на личната му пенсия за инвалидност от 17.11.2021 г., като представя постановено при преосвидетелстване ЕР на ТЕЛК № 3841/17.11.2021 г., с определена ТНР 72% с дата на инвалидизиране 24.02.2015 г. и срок на определения % ТНР - 01.11.2024 г.

След направена преценка, че Н. П. няма прекратена лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, подлежаща на възстановяване на основание чл.97 от КСО, с Разпореждане № [ЕГН]/6 от 25.01.2022 г. на длъжностно лице по ПО, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за възстановяване на исканата пенсия.

Правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение No 2153-21-243/01.07.22 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С. град подадена на 25.02.22г., в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпоредба ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. В настоящия случай по жалба срещу разпореждане, издадено от орган по осигуряването при ТП на НОИ С.-град, териториално

компетентен да се произнесе е директорът на ТП на НОИ С.-град. В случая оспореният акт е издаден именно от директора на ТП на НОИ С.-град, поради което обжалваният в настоящото производство акт е издаден от материално и териториално компетентен орган. В този смисъл съдът приема, че не са налице основания за прогласяване нищожността на процесния акт. Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта на самостоятелно основание.

По силата на чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност /вид и степен на увреждане, като компетентни да определят този процент са органите на медицинската експертиза, а пенсионният орган е длъжен да се съобрази с тази експертна оценка. Съгласно чл. 73, ал. 2 от КСО пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността.

По силата на чл. 73, ал. 1 от КСО правото на пенсия за инвалидност се поражда от датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - от датата на заявлението по чл. 94 КСО. Според, ал. 2 на същата разпоредба пенсията за инвалидност се отпуска за срока на инвалидността. Съгласно разпоредбата на чл. 94, ал. 1 от КСО пенсиите се отпускат от датата на придобиване на правото, ако заявлението с необходимите документи е подадено в 6-месечен срок от тази дата. Ако документите са подадени след изтичане на 6-месечния срок от придобиване на правото, пенсиите се отпускат от датата на подаването им. За пенсиите за инвалидност е предвиден специален ред, нормативно установен в чл. 94, ал. 3 от КСО, като тя не е в кумулативна обусловеност с основанията по чл. 94, ал. 1 от КСО. Инвалидизирането като правнорелевантен факт се установява и удостоверява с ЕР от компетентния орган, който извършва експертизата на работоспособността. С посоченото експертно решение се определя датата на инвалидизиране, а до този момент за освидетелстваното лице е обективно невъзможно да упражни правото си да поиска пенсия за инвалидност, както и социална пенсия за инвалидност. Според чл. 28, ал. 3 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж, когато е определен краен процент на трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, правото и размерът на пенсията за инвалидност поради общо заболяване се определят от датата, от която е определен крайният процент на трайно намалената работоспособност/вид и степен на увреждане. В случая, от приетите по делото доказателства се установява, че Разпореждането, оспорено по адм. ред е в писмена форма, постановено е по повод заявление от 30.12.2021 г., депозирано от Н. П., ведно с ЕР № 3841/17.11.2021 г. на ТЕЛК при УМБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД- С., в него ясно са определени всички елементи, касаещи претенцията на заявителя пенсията му за ИОЗ да бъде възстановена - правното основание за издаването му, фактическата обстановка относно липсата на законовите предпоставки за възстановяване на пенсията за ИОЗ - чл.97, ал.2, т.1 от КСО, реда и срока за обжалването му по административен ред, посочено е длъжностното лице, издало акта и е цитирана заповедта, с която му е възложено това правомощие.

В конкретния случай не е налице съществено нарушение на административно-производствените правила. Дори да се приеме, че мотивите на Разпореждане №

[ЕГН]/6 от 25.01.2022 г. са непълни, като правно основание за отказа е посочена разпоредбата на чл.97, ал.2, т.1 от КСО, която определя едно от правните основания за възстановяване на прекратена пенсия. Мотиви в тази насока са доразвити в процесното решение на директора на ТП на НОИ- С. град и се считат за част от мотивите на разпореждането. В този смисъл оспореното решение е издадено след изясняване на случая от фактическа страна и с оглед императивната разпоредба на чл. 97, ал.2 от КСО, касаеща прекратените пенсии. В случая, съдържанието на акта е повлияно от единствено от обстоятелството, че Н. П. не имал прекратена лична пенсия за ИОЗ, като изложението в мотивите относно отмененото разпореждане от 24.06.2015 г. и последващите го, е относимо доколкото е необходимо да обоснове, че в случая се касае за преразгледано разпореждане от 2015 г. за отпускане на пенсия и постановен отказ за отпускане на такава, а не за разпореждане за прекратяване на пенсията.

Релевантно по спора е и обстоятелството, че жалбоподателят е бил преосвидетелстван от ТЕЛК едва през 2021 г. - три години след първоначално определеният му срок на инвалидността - до 01.04.2018 г. (ЕР № 0868/06.04.2015 г. на ТЕЛК) и за периода от посочената дата до преосвидетелстването на 15.04.2021 г. не е имал право на пенсия за ИОЗ.

В случая, при преценката относно наличието на основание за възобновяването на пенсията не се установяват други релевантни обстоятелства, които биха могли да повлияят върху съдържанието на акта и направеното волеизявление на административния орган, който го е издал. Поради това не е налице нарушение на административнопроизводствените правила, което да доведе до нищожност на разпореждането и на основание чл. 146, т. 3 от АПК такава не може и не следва да бъде прогласена в конкретния случай.

Наведените в настоящата жалба съображения, че разпореждането от 2016 г. е било оспорено е ирелевантно в новото административно производство, образувано по заявлението за възобновяване/възстановяването на пенсията, респ. и в производството по издаване на процесното решение.

Видно от доказателствата, съдържащи се в административната преписка, приета по делото, се установява, че Н. П. е бил представляван от адв. К., до когото е било изпратено уведомително писмо относно направеното оспорване. В тази връзка, жалбоподателят е имал възможност да оспори получения отговор, вкл. и по съдебен ред, ако е считал, че правата му са били накърнени, независимо от обстоятелството, че се касае за уведомително писмо. Бездействието на жалбоподателя, респ. на неговия пълномощник и изтичането на срока на инвалидността, определен до 01.04.2018 г., категорично сочат, че към датата на подаване на заявлението за възобновяване на личната пенсия за ИОЗ на 30.12.2021 г., П. не е имал право на такава на две основания, освен поради недостатъчен осигурителен стаж е бил изтекъл и срокът на инвалидността, до който може да бъде изплащана пенсията.

Според трайната съдебна практика нищожност ще има и тогава, когато сме изправени пред пълна липса на условията (предпоставките), визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма, когато актът е изцяло лишен от законно основание, когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон от нито един орган. Само в тези хипотези може да се иска прогласяване на нищожност на акта на основание чл. 146, т. 4 от АПК. В настоящия случай тези хипотези не са налице.

Съгласно чл.97, ал.2 от КСО прекратената пенсия се възстановява по писмено

заявление на пенсионера, считано от: датата, на която е отпаднало основанието за прекратяването ѝ, ако заявлението е подадено в тригодишен срок от тази дата, а ако е подадено след това - от датата на заявлението; датата на прекратяването ѝ, ако се установи, че пенсионерът не се е явил за редовно преосвидетелстване поради уважителни причини - в случаите по чл.96, ал.1, т.5.

Разпореждането, потвърдено с оспореното решение е постановено по заявление от 30.12.2021 г., депозирано от Н. П. и представено ЕР № 3841/17.11.2021 г. на ТЕЛК при УМБАЛ „Св. Йоан Кръстител“ ЕАД- С., като при посочване на правните основания за отказа е посочена и разпоредбата на чл.97, ал.2, т.1 от КСО.

Разпоредбата на чл.97 от КСО регламентира възобновяването и възстановяването на пенсиите, като изрично е постановено, че спряната пенсия се възобновява, а прекратената се възстановява.

След като е установено, че отпуснатата през 2015 г. на Н. П. лична пенсия за ИОЗ не е била прекратена на някое от регламентираните в чл.96 от КСО основания, а с влязлото в сила Разпореждане № [ЕГН]/213 от 13.12.2016 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на основание чл.99, ал.1, т.2 от КСО (в действащата тогава редакция) е отказано отпускане на такава след като е установено, че заявителят не отговаря на изискванията за отпускане на този вид пенсия (чл. 74, ал.1 от КСО).

Към подаденото заявление за възстановяване на пенсията не са представени нови доказателства за осигурителен стаж, даващи основание за приемането му като ново искане за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. При постановяване на оспореното разпореждане не е извършвана нова преценка на правото на пенсия, а единствено преценка относно наличието/липсата на предпоставките за възстановяване на прекратена пенсия на основание чл.97 от КСО.

Следователно постановеният с разпореждане № [ЕГН]/6 от 25.01.2022 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване отказ за възстановяване на личната пенсия за ИОЗ е издаден на законно основание. В този смисъл неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че постановеният отказ за възстановяване на пенсията е издаден в противоречие с материалния закон. В случая, не само, че не са налице основания за прогласяване на нищожност поради нарушение на материалния закон, но и разпореждане № [ЕГН]/6 от 25.01.2022 г. се явява правилно и законосъобразно постановено, при спазване на императивните разпоредби на КСО и НПОС.

В конкретния случай с постановеното разпореждане е извършена преценка за законовите основания за възстановяване на лична пенсия за ИОЗ на Н. П.. Разпоредбите на КСО в тази насока са императивни и при липсата на законовите предпоставки за възстановяване на пенсията длъжностното лице по пенсионно осигуряване, което действа в условията на обвързана компетентност, не може да постанови възстановяване на пенсията за ИОЗ. При условие, че няма прекратена лична пенсия за ИОЗ правомощието за издаване на потвърденото с процесното решение разпореждане е било използвано изцяло в съзвучие с целта на закона и прогласяването му за нищожно на това основание не може да бъде направено.

Предвид изложеното, изцяло неоснователно и необосновано е твърдението на жалбоподателя, че разпореждането, потвърдено с процесното решение е издадено без правно основание, при пълна липса на условията и материалноправните предпоставки.

Претенциите за нищожност на постановеното на 13.12.2016 г. разпореждане са недопустими за разглеждане в настоящото съдебно производство, а видно от

съдържанието на оспорения пред съда акт, административен орган се позовава на същото доколкото е необходимо описване на случая от фактическа страна и изясняване на релевантния факт, че жалбоподателят не е имал прекратена пенсия, а със същото е постановена отмяна на разпореждането за отпускане на пенсията за ИОЗ. Съгласно чл.99 от КСО изменение или отменяне на влязло в сила разпореждане може да бъде направено по всяко време от пенсионния орган и при влязло в сила разпореждане за отпускане на пенсията, когато са представени или установени обстоятелства, които доказват неоснователното ѝ отпускане. В тази връзка, не може да се претендира нищожност на разпореждането от 2016 г., а неговата унищожаемост в производство по оспорването му, което е отделно и ирелевантно по отношение на това за възстановяване на пенсията.

Претенцията на жалбоподателя, че в оспореното решение били въведени нови мотиви за постановяване на отказа за възстановяване на пенсията е неоснователна. Съгласно цитираната по-горе разпоредба на чл.97, ал.1 от АПК няма пречка това да бъде сторено като правото на защита на жалбоподателя не е накърнено, предвид че същото може да бъде упражнено по реда на чл.118, ал.1 от КСО чрез оспорване по съдебен ред на решението, чиито мотиви се считат за мотиви на разпореждането. Следва да се посочи, че „новите“ мотиви всъщност представляват по-детайлно обосноваване на едно от цитираните в разпореждането основание за постановяване на отказа - чл.97, ал.2, т.1 от КСО. В този смисъл, жалбоподателят, чрез своя пълномощник, е могъл да изложи възражения досежно наличието на законовите предпоставки за възстановяване на пенсията още в разгледаната по административен ред жалба.

По отношение на изтъкнатото като съществено нарушение обстоятелство, че в мотивите на разпореждането от 25.01.2022 г. пенсионният орган е посочил, че в производството по отпускане на личната пенсия за ИОЗ били представени документи с невярно съдържание, а в процесното решение се говори за нередовни документи по см. на чл.40 от НПОС, следва да се приеме, че в контролното административно производство, в което законодателят е допуснал възможността за допълване на мотивите на оспорения административен акт, е направено уточнение в тази насока. Това несъответствие в случая е несъществено, тъй като релевантна в производството, инициирано от жалбоподателя със заявлението от 30.12.2021 г., е липсата на прекратена пенсия, а не причините и основанията за отмяна на разпореждането за отпускане на пенсия и отказ да бъде отпусната такава. В тази връзка изцяло неоснователна е претенцията на жалбоподателя, че в мотивите на оспореното решение е следвало да бъдат изложени мотиви защо е прието, че изискуемите от закона документи са нередовни по смисъла на чл.40 от НПОС. Решаващият административен орган не е задължен да изложи такива мотиви, тъй като тези документи не са относими в производството по искането за възстановяване на личната пенсия за ИОЗ след като не са изпълнени другите, по - съществени предпоставки - наличие на прекратена пенсия и ЕР на ТЕЛК със срок на инвалидност за периода 2018 г. - 2021 г. (чл.30, ал.1 НПОС).

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния

представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение No 2153-21-243/01.07.22г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С. град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане No [ЕГН]/6/25.01.22г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА Н. И. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: